ב"ה

WHEN NOAH DIDN'T ARGUE

When G-d tells Noah that he plans to destroy humanity, Noah does not pound on the table and demand mercy. Why? Why didn't he act like Moses, who pounded on the table and prevented the Children of Israel from being punished?

A deeper reading will shed light on Noah's reasoning and teach us how to judge others.

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

PARSHAT NOACH

THE SHLUCHIM OFFICE

Book of Genesis / Bereshit

Dedicated by
Marty & Kate Rifkin
KMR Group Foundation

Vancouver, WA

For sponsorship opportunities, email **jewishinsights@shluchim.org**

Published and Copyright 2021 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5782 - 2021

Founded in 2007 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB"M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

A. The Righteous Response

Source 1 Genesis, 6:13, 14, 17, 18, 22

God said to Noach, "I have decided to put an end to all flesh, for the earth is filled with lawlessness because of them: I am about to destroy them with the earth. Make yourself an ark of gopher wood; make it an ark with compartments and cover it inside and out with pitch … And behold, I am about to bring the Flood—waters upon the earth—to destroy all flesh under the sky in which there is breath of life; everything on earth shall perish. But I will establish My covenant with you, and you shall enter the ark, with your sons, your wife, and your sons' wives … Noah did so; just as God commanded him, so he did.

וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים לְנֹחַ קֵץ כָּל־
בָּשָׂר בָּא לְפָנַי כִּי־מָלְאָה
הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי
מַשְׁחִיתָם אֶת־הָאָרֶץ. עֲשֵׂה
לְךָ תֵּבַת עֲצֵי־גֹפֶר קִנִּים
תַּעֲשֶׂה אֶת־הַתֵּבָה וְכָפַרְתָּ
אֹתָהּ מִבַּיִת וּמִחוּץ בַּכֹּפֶר...
וַאֲנִי הִנְנִי מֵבִיא אֶת־הַמַּבּוּל
מַיִם עַל־הָאָרֶץ לְשַׁחֵת
כָּל־בָּשָׂר אֲשֶׁר־בּוֹ רוּחַ
חַיִּים מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם כֹּל
אֲשֶׁר־בָּאָרֶץ יִגְוָע. וַהֲקִמֹתִי
אֶת־בְּרִיתִי אִתָּךְ וּבָאתָ אֶל־
הַתֵּבָה אַתָּה וּבָנֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ
וּנְשֵׁי־בָנֶיךָ אִתָּךְ... וַיַּעַשׂ נֹחַ
כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹקִים
כֵּן עָשָׂה.

Source 2 Genesis, 18:20-26, 32, 33

Hashem said, "The outrage of Sodom and Gomorrah is so great, and their sin so grave! I will go down to see whether they have acted altogether according to the outcry that has reached Me; if not, I will take note."

...Avraham came forward and said, "Will You sweep away the righteous along with the guilty? What if there should be fifty righteous within the city; will You then wipe out the place and not forgive it for the sake of the righteous fifty who are in it? Far be it from You to do such a thing, to bring death upon the righteous as well as the guilty, so that righteous and guilty fare alike. Far be it from You! Shall not the Judge of all the earth deal justly?"

And Hashem answered, "If I find within the city of Sodom fifty righteous ones, I will forgive the whole place for their sake."

... And He answered, "I will not destroy, for the sake of the ten."

When Hashem had finished speaking to Avraham, He departed; and Avraham returned to his place.

וַיֹּאמֶר ה׳ זַעֲקַת סְדֹם וַעֲמֹרָה כִּי רָבָּה וְחַטָּאתָם כִּי כָבְדָה מְאֹד. אֵרֶדָה נָּא וְאֶרְאֶה הַכְּצַעֲקָתָהּ הַבָּאָה אֵלַי עָשׂוּ כָּלָה וְאִם לֹא אֵדָעָה. וַיִּפְנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ סְדֹמָה וְאַבְרָהָם עוֹדֶנּוּ עֹמֵד לִפְנֵי ה׳.

וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמַר הַאַף תִּסְפֶּה צַדִּיק עִם רָשָׁע. אוּלַי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צַדִּיקִם בְּתוֹךְ הָעִיר הַאַף תִּסְפֶּה וְלֹא תִשָּׂא לַמָּקוֹם לְמַעַן חֲמִשִּׁים הַצַּדִּיקִם אֲשֶׁר בְּקִרְבָּהּ. חָלִלָה לְךָ מֵעֲשֹׂת כַּדָּבָר הַזֶּה לְהָמִית צַדִּיק עִם רָשָׁע וְהָיָה כַצַּדִּיק כָּרָשָׁע חָלִלָה לָךְ הֲשֹׁפֵט כָּל הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט.

וַיֹּאמֶר ה׳ אִם אֶמְצָא בִסְדֹם חֲמִשִּׁים צַדִּיקִם בְּתוֹךְ הָעִיר וְנָשָׂאתִי לְכָל הַמָּקוֹם בַּעֲבוּרָם...

וַיֹּאמֶר אַל נָא יִחַר לַה׳ וַאֲדַבְּרָה אַךְ הַפַּעַם אוּלַי יִמָּצְאוּן שָׁם עֶשְׂרָה וַיֹּאמֶר לֹא אַשְׁחִית בַּעֲבוּר הָעֶשְׂרָה.

וַיֵּלֶךְ ה׳ כַּאֲשֶׁר כִּלָּה לְדַבֵּר אֶל אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לִמְקֹמוֹ.

Source 3 Exodus, 12:7-12, 32

Hashem spoke to Moshe, "Hurry down, for your people, whom you brought out of the land of Egypt, have acted basely. They have been quick to turn aside from the way that I enjoined upon them. They have made themselves a molten calf and bowed low to it and sacrificed to it, saying: 'This is your god, O Israel, who brought you out of the land of Egypt!'"

Hashem further said to Moshe, "I see that this is a stiffnecked people. Now, leave me alone, so that My anger may blaze forth against them and that I may destroy them, and make you a great nation."

But Moshe implored Hashem, saying, "Let not Your anger, O Lord, blaze forth against Your people, whom You delivered from the land of Egypt with great power and with a mighty hand. Let not the Egyptians say, 'It was with evil intent that He delivered them, only to kill them off in the mountains and annihilate them from the face of the earth.' Turn from Your blazing anger, and renounce the plan to punish Your people. ...

Now, if You will forgive their sin [well and good]; but if not, erase me from the record which You have written!"

וַיְדַבֵּר ה׳ אֶל מֹשֶׁה לֶךְ רֵד כִּי שִׁחֵת עַמְּךָ אֲשֶׁר הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. סָרוּ מַהֵר מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִם עָשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מַסֵּכָה וַיִּשְׁתַּחֲוּו לוֹ וַיִּזְבְּחוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹקֶיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם.

וַיֹּאמֶר ה׳ אֶל מֹשֶׁה רָאִיתִי אֶת הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עַם קְשֵׁה עֹרֶף הוּא. וְעַתָּה הַנִּיחָה לִי וְיִחַר אַפִּי בָהֶם וַאֲכַלֵּם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גָּדוֹל.

וַיְחַל מֹשֶׁה אֶת פְּנֵי ה׳ אֱלֹקָיו וַיֹּאמֶר לָמָּה ה׳ יֶחֱרֶה אַפְּךָ בְּעַמֶּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכֹחַ גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה. לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרָעָה הוֹצִיאָם לַהֲרֹג אֹתָם בֶּהָרִים וּלְכַלֹּתָם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה שׁוּב מֵחֲרוֹן אַפֶּךָ וְהִנָּחֵם עַל הָרָעָה לְעַמֶּךָ...

וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אַיִן מְחֵנִי נָא מִסִּפְרְךָ אֲשֶׁר כָּתָבְתָּ.

>> The Rebbe

Noach vs. Avraham

The Zohar states that there were three righteous individuals who lived among an immoral society: Noach, Avraham and Moshe.

איתא בזהר[1] אודות שלשה צדיקים שכל אחד ואחד מהם היה בדור שהיה שלא כדבעי: נח, אברהם ומשה.

In the generation of Noach, with the advent of the Great Flood, Noach prayed for the salvation of his family and himself. He didn't think about the rest of humanity. Only when approached and asked about his construction of an ark did he rebuke the people of his generation and say that Hashem planned to bring a flood and destroy humanity. The Zohar is critical of the fact that he waited to be approached and didn't make it his business to reach out to them.

בדורו של נח בשעת המבול - התפלל נח רק עבור עצמו ועבור בני-ביתו, ועל כל הדור לא חשב. רק בשעה שבאו אליו ושאלוהו לשם מה הוא בונה את התיבה - סיפר להם שהקב"ה עומד להביא מבול על העולם, והוכיחם. וכיון שזה היה רק בשעה שבאו אליו, שהרי הוא לא הלך אליהם - נאמר על זה בזהר ביטוי קשה.

Source 4 Zohar, Part 3, P. 14-15

"G-d said to Noah: I have decided to put an end to all flesh..." Noah replied, "What will you do to me?" G-d said, "I will establish My covenant with you. Make yourself an ark of gopher wood..." Noah didn't pray for humankind; the rain fell and humankind was exterminated. Therefore, the verse calls it, "the waters of Noah." It is definitely his waters and he is responsible for them; he failed to pray for the entire world.

וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים לְנֹחַ קֵץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי וְגו׳. אָמַר לוֹ נֹחַ, וְלִי מָה אַתָּה עוֹשֶׂה? אָמַר לוֹ, וַהֲקִמֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּךְ וְגו׳ עֲשֵׂה לְךָ תֵּבַת עֲצֵי גֹפֶר. וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, וְיָרְדוּ הַמַּיִם וְהֶאֱבִידוּ אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם. וּמִשּׁוּם כָּךְ כָּתוּב מֵי נֹחַ. מֵי נֹחַ? וַדַּאי! שֶׁבּוֹ הֵם הָיוּ תְּלוּיִים, שֶׁלֹּא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם.

1) ח"א קו, א.

>> The Rebbe

Avraham didn't wait to be approached. Rather, "Avraham called in the name of Hashem," he reached out and spread his message of monotheism throughout the world. However, his goal was to create a society of righteous people. He didn't occupy himself with the wellbeing of the non-virtuous. When Hashem decreed that Sodom be destroyed, he said to Hashem, "Perhaps there are...righteous individuals inside the city," in whose merit the city shouldn't be destroyed. When he understood that there weren't even ten righteous individuals, "Avraham returned to his place," and had no more complaints.

אברהם - לא המתין עד שיבואו אליו, אלא "ויקרא שם בשם הוי' א-ל עולם"[2], הוא הלך לכולם ופרסם אלקות בעולם. אבל אף על פי כן, במה התבטאה עבודתו - לעשות כולם צדיקים, ואילו עבור אלו שאינם צדיקים, לא ביקש. בשעה שהיתה הגזירה על סדום, ביקש מהקב"ה "אולי יש גו' צדיקים בתוך העיר"[3] שאם יש בה צדיקים לא יחריב את העיר בעבורם, ובשעה שענו לו שאין עשרה צדיקים - אזי "ואברהם שב למקומו"[4], ולא היו לו עוד טענות.

A True Faithful Shepherd

Moshe, however, as the faithful shepherd of the Jewish people, behaved differently. When the Jewish people sinned, Moshe demanded of Hashem to forgive them all, even the non-virtuous among them. Instead of following the example of Noach who prayed only for his own family, Moshe demanded of Hashem the very opposite: "If [you don't forgive the Jewish people], erase me from Your book."[5]

אבל הנהגתו של משה, רעיא מהימנא, היתה באופן אחר. בשעה שחטאו בני ישראל - תבע משה רבינו מהקב"ה שימחל לכל בני ישראל, גם לרשעים, ולא זו בלבד שלא התנהג כמו נח שהתפלל רק עבורו ועבור בני-ביתו, אלא אדרבה - משה רבינו אמר[5]: "ואם אין - מחני נא מספרך אשר כתבת".

2) בראשית כא, לג.
3) בראשית יח, כד.
4) שם, לג.
5) שמות לב, לב.

Moshe placed himself in danger for the sake of the Jewish people. There was no logical reason to pray for those who intentionally sinned with the Golden Calf, yet Moshe risked his own place, resolutely and devotedly, for them as well. This behavior is dubbed by the Zohar – the Torah's soul[6] – to be שלימו כדקא יאות. This is the correct path to follow after the Giving of the Torah. This is a true "faithful shepherd."

משה רבינו סיכן את עצמו למען בני ישראל. ואף שעל פי שכל, על - פי טעם ודעת, אין מקום להתפלל עבור חוטא בעגל ובמזיד - סיכן משה רבינו את עצמו, ברצון חזק ומסירות-נפש שלמעלה מטעם ודעת, גם עבורם. ורק הנהגה זו קורא הזוהר הקדוש - "נשמתא דאורייתא"[6] - בשם "שלימו כדקא יאות".

Source 5 Zohar Part 3, P. 106

The one who acted perfectly was Moshe. Because as soon as Hashem said to him, "they have turned aside quickly from the way...they have made them a molten calf, and have worshipped it," it is written, "And Moses implored Hashem..." And the verse continues until he said, "if You will forgive their sin [well and good]; but if not, erase me from the record which You have written." And even though they had all sinned, he did not budge from there until He told him, "I have pardoned according to your word." But Avraham didn't pay attention unless there was a righteous man among them, and if not, not. In this regard, there was nobody as decent as Moshe, who was a faithful shepherd.

אֲבָל מִי עָשָׂה בִּשְׁלֵמוּת כָּרָאוּי? זֶה מֹשֶׁה. שֶׁכֵּיוָן שֶׁאָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא (שמות לב) סָרוּ מַהֵר מִן הַדֶּרֶךְ וְגו', עָשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מַסֵּכָה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ - מִיָּד כָּתוּב וַיְחַל מֹשֶׁה אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהָיו וְגו', עַד שֶׁאָמַר וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אַיִן מְחֵנִי נָא מִסִּפְרְךָ אֲשֶׁר כָּתָבְתָּ. וְאַף עַל גַּב שֶׁכֻּלָּם חָטְאוּ, לֹא זָז מִשָּׁם עַד שֶׁאָמַר לוֹ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ. אֲבָל אַבְרָהָם לֹא הִשְׁגִּיחַ אֶלָּא אִם נִמְצָא בָהֶם צַדִּיק, וְאִם לֹא - לֹא. עַל זֶה לֹא הָיָה בָּעוֹלָם בֶּן אָדָם שֶׁיָּגֵן עַל דּוֹרוֹ כְּמוֹ מֹשֶׁה שֶׁהוּא רוֹעֶה נֶאֱמָן.

6) זח"ג קנב, א.

The Proper Path in Our Day

The leader of a generation, especially after the Giving of the Torah, endangers himself for the wellbeing of his people without distinction, regardless of whether they are deserving or not. He doesn't lock himself into an "ark" with his wife and children,[7] while leaving the rest of his flock to their fate without caring to pray for them. As the Zohar states, "That is why the Flood is called in his name, Noach's Flood."[8]

A true shepherd of his flock places himself in harm's way with genuine self-sacrifice for the sake of his people. This applies even to a generation like the Israelites who left Egypt, about whom Rabbi Akiva said "they do not have a portion in the world to come"[9] (even though Rabbi Akiva was a great lover of Israel, who taught that loving your fellow is a great precept of the Torah). Moshe, the faithful shepherd sacrificed himself for their sake, and remained behind in the desert with them; the Midrash states[10] on the verse, "He carried out Hashem's judgement and his decisions for Israel,"[11] that Moshe remained with his generation in the desert in order to take them along when he ultimately leaves.

Shabbos Parshas Shelach, 5715
(Toras Menachem vol. 14 pg. 158)

זוהי הדרך לאחרי מתן-תורה, וזהו סימנו של "רעיא מהימנא". מנהיג הדור, ובפרט לאחרי מתן-תורה, מסכן את עצמו עבור כל בני ישראל ללא יוצא מן הכלל, בין אם יש לזה מקום בשכל ובין אם לאו.

הוא אינו נועל בתיבה את עצמו "ובניו ואשתו ונשי בניו אתו"[7], ואילו שאר בני ישראל - "לא בעי רחמי עלייהו", כיון שהם כו', "ובגין כך איקרון מי המבול על שמיה"[8], רועה ישראל מסכן את עצמו ובמסירות-נפשו בפועל עבור דור שהוא אפילו כמו "דור המדבר" שעליהם אמר רבי עקיבא - אף שהיה אוהב ישראל, ואמר "ואהבת לרעך כמוך . . זהו כלל גדול בתורה" - ש"אין להם חלק לעולם הבא"[9], ואף על פי כן, משה רבינו, הרועה הנאמן, מסכן את עצמו גם עבורם, ונשאר במדבר בשבילם, כמו שמובא במדרש[10], כמו שנאמר[11] "צדקת הוי' עשה ומשפטיו עם ישראל", שמשה רבינו נשאר במדבר כדי לקחת את דור המדבר עמו.

7) בראשית ו, ו.
8) זח"א סו, ב.
9) סנהדרין קח, רע"א (במשנה).
10) במדב"ר פי"ט, יג
11) דברים לג, כא.

B. Why Noah Couldn't Pray

>> The Rebbe

The Flood was a Mikveh

It is known that the purpose of the Flood was to purify the world, and therefore the rain of the Flood was for a period of 40 days, similarly to the concept of purification accomplished by the 40 se'ah (a liquid measurement) of a ritual "Mikvah" bath, and this effected a general purification in the world, which helped the purification accomplished by the Egyptian exile in preparation for the Giving of the Torah. And the purification of the world done by the Flood – is the idea of Teshuvah, Repentance.

ידוע שענין המבול הי' לטהר את הארץ, שלכן היו גשמי המבול במשך ארבעים יום, דוגמת ענין הטהרה שעל ידי ארבעים סאה במקוה[12], ועל ידי זה נעשה זיכוך כללי בעולם, שסייע להזיכוך שנעשה על ידי גלות מצרים בתור הכנה למתן תורה[13]. וזיכוך העולם שנעשה על ידי המבול - הוא ענין תנועת התשובה.

12) תו"א ריש פרשתנו, (ח, סע"ג ואילך). ובכ"מ.
13) שם שמות, נ, סע"ב. יתרו עד, סע"א ואילך. ובכ"מ.

Source 6 Torah Ohr, page 8, end of column c

The purpose of the Flood was not only to bring destruction to the world, but also to purify it.

For seemingly the whole concept of the Flood is not understood, that if it were only to remove and destroy the sinful people, why was it necessary to such a great tumult? Why, in but a single moment God could have removed them even without the Flood!

Rather, the Flood had in fact come to purify the world, as it is said: for the whole earth was filled with robbery, and was greatly corrupt, and was in need of purification. And for this purpose precisely the Flood came upon the world; being that it is the idea of water, in order to purify the unclean. And as the "Mikvah" bath of 40 se'ah, which purifies the unclean, similarly came the Flood to purify the whole world. And as it is written: (Ezekiel ch. 36) "and I will sprinkle pure water upon you, so that you may become cleansed."

כִּי הִנֵּה לִכְאוֹרָה אֵינוֹ מוּבָן עִנְיַן הַמַּבּוּל, שֶׁאִם הָיָה רַק לְהַעֲבִיר וּלְשַׁחֵת הָאֲנָשִׁים הַחוֹטְאִים, לָמָּה הֵצְרַךְ לִבְחִינַת רַעַשׁ גָּדוֹל כָּזֶה? הַלֹּא בְּרֶגַע אֶחָד הָיָה בִּיכֹלֶת ה' לְהַעֲבִירָם אַף בְּלֹא הַמַּבּוּל!

אַךְ בֶּאֱמֶת הָיָה הַמַּבּוּל בָּא לְטַהֵר אֶת הָאָרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר: כִּי מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס, וְנִתְקַלְקְלָה מְאֹד, וְהָיָה נִצְרָךְ לְטַהֲרָה. וּלְזֹאת בָּא הַמַּבּוּל דַּוְקָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַיִם, בִּכְדֵי לְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים. שֶׁהוּא כְּדֶגְמַת הַמִּקְוֶה מ' סְאָה, שֶׁהִיא מְטַהֶרֶת אֶת הַטָּמֵא, כְּמוֹ כֵן הָיָה הַמַּבּוּל בָּא בִּכְדֵי לְטַהֵר אֶת כָּל הָאָרֶץ. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב: (יְחֶזְקֵאל לו) וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם כו'.

>> The Rebbe

The Strict Divide

The point is as follows: Before the Flood, there was no element of Repentance in the world , but rather, all that existed was one of the two extremes: on the one hand – in every generation there were righteous individuals

והענין בזה: קודם המבול לא היה ענין התשובה בעולם[14], כי אם, אחד משתי הקצוות: מחד גיסא - היו בכל דור צדיקים שקיימו מצוות, על כל פנים

14) בנוגע להתשובה דאדה"ר וקין – ראה לקו"ש שם הערה 41
"ואף שאדה"ר וקין נתעוררו בתשובה, ועד שבטלה ע"ז הגזירה למטה, (ב"ר ספכ"ב) - "ל שזהו מצד שייכותם לג"ע (שהרי גם קין נולד בג"ע - פרש"י בראשית ד, א) שלמעלה מן העולם."

who kept mitzvot, at least the six mitzvot which were given to the first person, Adam, as we find that Adam learned Torah with his son Shais, and Shais passed it on to his sons after him, from generation to generation, and in addition to that, since they kept mitzvot, they must also have studied the Torah, for “Learning brings to Action". And on the other hand – this was the second extreme – “the world was filled with robbery”, But the Teshuvah element was not in the world then.

Similarly, the Talmud in Tractate Sanhedrin states: "that Noah the righteous one would reprove them . . and they would shame him”, meaning, that Noah’s reproof was not successful in arousing them to repent and return to ways of good.

And the reason for this: Before the Flood, the nature and materiality of the world was one of greater strength and intensity, so there was no spiritual service of “Repentance” whose purpose is purification and elevation. The whole idea of “Repentance” only came about via the Flood, which effected purification within the world.

שש המצוות שניתנו לאדם הראשון, וכמו כן למדו תורה, כפי שמצינו[15] שאדם הראשון למד תורה עם שֵת, ושֵת מסרה לבניו אחריו, מדור לדור, ונוסף לזה, כיון שקיימו מצוות, הרי בהכרח שהיה אצלם גם לימוד התורה, שהרי "תלמוד מביא לידי מעשה"[16]. ולאידך גיסא - היה הקצה השני - "מלאה הארץ חמס"[17]; אבל תנועת התשובה לא היתה אז בעולם.

וכדאיתא בגמרא במסכת סנהדרין[18] "שהיה נח הצדיק מוכיח בהם . . והיו מבזין אותו", היינו, שתוכחתו של נח לא הועילה לעוררם לתשובה.

וטעם הדבר - לפי שקודם המבול היה טבע וחומריות העולם בתוקף ביותר, ולכן לא היתה עבודת התשובה שענינה הוא הזדככות. וענין התשובה נתחדש על ידי המבול שפעל זיכוך בעולם.

15) ראה פרדר"א רפ"ח, ובביאור הרד"ל שם אות יו"ד.
16) קידושין מ, ב. וש"נ.
17) פרשתנו ו, יג.
18) קח, א -ב.

Who Can Learn Merit On Others?

And by prefacing the words of the Zohar that the Flood was called on Noah's name, for he hadn't prayed for the people of his generation –, for seemingly it is incomprehensible: Why did he not pray for the people of his generation, nor find some merit for them?

To explain: according to the abovementioned, that before the Flood there was no "Repentance" element in the world, and since by Noah himself the whole "traction" called Repentance was not around, therefore he could not look for some merits for his contemporaries, because, to be merit-seeking about others, one must experience this matter himself.

As it is well known the story about the Baal Shem Tov, that one of his disciples did not have the virtue of highlighting the merits, and the Baal Shem Tov made it so that this disciple would arrive on a late hour on Friday evening approaching nightfall, and when he saw how great the difficulty in keeping Shabbat could be, then he, too, began to look for merits in his fellow men.

ובהקדם ביאור דברי הזהר שהמבול נקרא על שמו של נח, לפי שלא התפלל על אנשי דורו - דלכאורה אינו מובן: מדוע אמנם לא התפלל על אנשי דורו ולא לימד זכות עליהם?

והביאור בזה - על פי האמור שקודם המבול לא היה ענין התשובה בעולם, וכיון שאצל נח עצמו לא היה עדיין התנועה דתשובה, לכן לא היה יכול ללמד זכות על אנשי דורו, כי, כדי ללמד זכות על הזולת צריך לחוות בעצמו ענין זה.

וכידוע הסיפור[19] אודות הבעל שם טוב[20], שאצל אחד מתלמידיו לא היה הענין של לימוד זכות כו', וסיבב הבעל שם טוב כמה ענינים שהלה יגיע בערב שבת בשעה מאוחרת לפנות ערב, וכאשר ראה עד כמה יכול להיות גדול הקושי בשמירת שבת, אזי התחיל ללמד זכות על אחרים.

19) ראה "סיפורי חסידים" (להרש"י זעווין), מועדים ע' 39 ואילך.

20) כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק ואמר: לא שמעתי סיפור זה מכ"ק מו"ח אדמו"ר, ולכן אינני מאריך בפרטי הדברים.

ועל פי זה מובן, שכיון שנח עצמו לא חווה את ענין התשובה, לא היה יכול ללמד זכות עליהם, שכן, מי שלא היו לו נסיונות, על כל פנים נסיונות קשים, אינו יכול להבין כלל איך שייך שלא לשמוע להקב"ה, ולכן אינו יכול ללמד זכות על אחרים.

וכל זה - מצד התקופה שקודם המבול, שעדיין לא היתה התנועה דתשובה בעולם. אבל מצד התקופה שלאחרי המבול, שאז נתחדשה התנועה דתשובה - נעשה הענין ד"אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך", כפי שיהיה בימות המשיח[21], על ידי הקדמת התשובה.

According to the above, it becomes understood: Since Noah himself did not experience the element of Repentance, he could not seek out the merits in others of his generation, for, one who has not had difficulties or obstacles – or at least, intense difficulties – cannot at all comprehend how it is possible to not listen to G-d, and therefore cannot highlight or see the merits of others.

This is all – on the part of the period before the Flood, when there was still no precedent of Repentance in the world. But on the part of the period after the Flood, when the element of Repentance had begun – it became a concept that "Like the waters of Noah, this shall be to Me: Just as I swore that the waters of Noah would never again pass over the earth, so have I sworn not to be wrathful with you nor to rebuke you", as it will come to be in the days of the future Redemption, which will be preceded and brought about through Repentance.

19) ראה "סיפורי חסידים" (להרש"י זעווין), מועדים ע' 39 ואילך.

20) כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק ואמר: לא שמעתי סיפור זה מכ"ק מו"ח אדמו"ר, ולכן אינני מאריך בפרטי הדברים.

How To Judge Someone

It is in this manner too – that the genuine element of judgment and decision-making is performed, as was explained in the talk of Simchat Torah thirty-one years ago: that it is not in a way that the judge sees only the deed itself, but he must also contemplate and dig deeper to find the reasons or symptoms that led to the commission of this action.

Indeed, in this manner will be, in the future era, the true decision-making and judgment by Moshiach, as it is written "Righteousness will be the girdle around his loins", and therefore "he will judge the destitute with righteousness", that is, he will find merits also for those who are in the status and condition of "poor" in the spiritual sense.

from Shabbos Parshas Noach, 5721

(Toras Menachem vol. 29 pg. 159)

ובאופן כזה הוא אמיתית ענין הדין ומשפט - כמבואר בשיחת שמחת תורה לפני שלושים ואחת שנה[22], שאין זה באופן שהדיין רואה את המעשה בלבד, אלא עליו להתבונן ולמצוא את הסיבות שהביאו לעשיית מעשה זה,

ובאופן זה יהיה הדין והמשפט האמיתי אצל משיח, כמו שכתוב "והיה צֶדֶק אזור מתניו"[23], ולכן "ושפט בצדק דלים"[24], דהיינו שימצא זכות גם עבור אלו שהם במעמד ומצב של "דלים".

Source 7 From the Talk of Simchat Torah 1929, section 39.

The conduct of Moshiach, says the prophet Isaiah, will be such that "he will be imbued with a spirit of fear for G-d; he will not need to judge by what his eyes see nor decide by what his ears hear", but rather "with righteousness he will judge the destitute, and will decide with fairness for the humble of the earth".

הַנְהָגָתוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ הִיא "וַהֲרִיחוֹ בְּיִרְאַת ה' וְלֹא לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט וְלֹא לְמִשְׁמַע אָזְנָיו יוֹכִיחַ" אֶלָּא "וְשָׁפַט בְּצֶדֶק דַּלִּים וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנְוֵי אָרֶץ".

22) שיחת יום שמח"ת תר"צ סל"ט ואילך (סה"ש תר"ץ ע' 117 ואילך).
23) ישעי' יא, ה.
24) שם, ד.

הַדָּבָר מוּפְלָא בְּיוֹתֵר, הוּא לֹא יִשְׁפּוֹט בְּהֶתְאֵם לְמָה שֶׁיִּרְאֶה בְּעֵינָיו, וְלֹא יוֹכִיחַ אַחֲרֵי מִשְׁמַע אָזְנָיו, אֶלָּא יִשְׁפּוֹט בְּצֶדֶק אֶת הָעֲנִיִּים וְיוֹכִיחַ אֶת נְפוּלֵי הָרוּחַ.

The most unique thing, is that he will not judge according to what he sees with his eyes, nor will he prove according to what his ears hear, but will justly judge the poor and prove those who are fallen of the spirit.

זוֹהִי הַנְהָגָתוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ, הַנְהָגָה שֶׁלְּמַעְלָה מִן הַטֶּבַע. הַדִּין וְהַמִּשְׁפָּט שֶׁל בְּנֵי אָדָם הוּא רַק בְּהֶתְאֵם לְמָה שֶׁבְּעֵינָיו יִרְאֶה וּבְאָזְנָיו יִשְׁמַע. כְּשֶׁאֶחָד שׁוֹפֵט אֶת הַשֵּׁנִי, גַּם כְּשֶׁהַמִּשְׁפָּט הוּא גָּלוּי, בָּרַבִּים, וְגַם כְּשֶׁהוּא שׁוֹפֵט אֶת הַשֵּׁנִי בְּלִבּוֹ, הֲרֵי יְסוֹדוֹת הַמִּשְׁפָּט וְיסוֹדוֹת הַמּוּסָר הֵם רַק לְפִי מָה שֶׁהוּא רוֹאֶה בְּעֵינָיו וְשׁוֹמֵעַ בְּאָזְנָיו, אֵין הוּא נִכְנָס לְחַיָּיו שֶׁל הַשָּׁפוּט, אֵין הוּא מִתְחַשֵּׁב בְּמַעֲמָדוֹ וּמַצָּבוֹ וּבְמָה שֶׁסּוֹבֵב אוֹתוֹ, כְּלוֹמַר, אֵין הוּא נִכְנָס לְחַיָּיו הַפְּנִימִיִּים וְאֵינוֹ מִתְעַמֵּק בַּסִּיבּוֹת שֶׁהֵבִיאוּ אוֹתוֹ לְחַיִּים כָּאֵלֶּה. הוּא שׁוֹפֵט אוֹתוֹ אַךְ וְרַק לְנוֹכַח מָה שֶׁהוּא רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ וְלֹא לְנוֹכַח מַצָּבוֹ וּמַעֲמָדוֹ שֶׁל הַשָּׁפוּט. מִשְׁפָּט כְּזֶה אֵינֶנּוּ מִשְׁפָּט אֲמִיתִּי, מִשְׁפָּט כְּזֶה הוּא יָבֵשׁ מִדַּי, בָּנוּי עַל יְסוֹדוֹת קַלִּים. הַמִּשְׁפָּט הָאֲמִיתִּי הוּא, שֶׁעַל הַשּׁוֹפֵט לְהַעֲמִיד אֶת עַצְמוֹ בִּמְקוֹמוֹ שֶׁל הַשָּׁפוּט, הוּא צָרִיךְ וּמוּכְרָח לָדַעַת כָּל הַסִּיבּוֹת שֶׁהֵבִיאוּ אֶת הַשָּׁפוּט לְמַצָּב כָּזֶה.

That is the conduct and mannerism of Moshiach, one that is above nature. The law and judgment of people in general is only according to what they see with their eyes and what they will hear with their ears. When one judges another, both when the judgment is a visible one, open to the public, and also when one judges the other in his heart alone, then the elements of law and morals are only according to what he sees and hears, he does not enter the life of the one on the judgment stand, he does not consider his status and condition. That is, he does not enter into his inner life and does not delve into the reasons that brought him to such a type of life. He judges him solely on the face of that which he sees and hears and not according to the condition and status of the judge. Such a sentence or decision is not a real sentence, such a sentence is too dry, being as it's built on light foundations. The real judgment is such, that the judge must put himself in the place of the one being judged, he should – and must – know all the reasons that brought the fellow being judged, to such a situation.

The Talmudic Sage Hillel's stern warning: "Do not judge your friend until you reach his place", when you see that someone has failed in his inability to stand a particular test or tribulation, do not judge him until you have passed such a test yourself. This great warning is word of G-d.

We can judge or decide only when the judge puts himself in the place of the one being judged and lives that individual's experience.

אַזְהָרָתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל הִלֵּל "אַל תָּדִין אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתַּגִּיעַ לִמְקוֹמוֹ", כְּשֶׁאַתָּה רוֹאֶה שֶׁאֶחָד נִכְשַׁל בְּאִי יְכוֹלְתּוֹ לַעֲמוֹד בְּנִסָּיוֹן, אַל תִּשְׁפּוֹט אוֹתוֹ עַד שֶׁיַּעֲבוֹר עָלֶיךָ עַצְמְךָ נִסָּיוֹן כָּזֶה. אַזְהָרָה גְּדוֹלָה זוֹ הִיא מַאֲמַר הַשֵּׁם.

יְכוֹלִים לִשְׁפּוֹט רַק כַּאֲשֶׁר הַשּׁוֹפֵט מַעֲמִיד אֶת עַצְמוֹ בִּמְקוֹמוֹ שֶׁל הַשָּׁפוּט וְחַי אֶת הַנִּסָּיוֹן שֶׁלּוֹ.